

Ročník XIV.

Tridsiatadruhá nedeľa v Cezročnom období– (A) 9.novembra 2014

týždeň 46.

Bernardín šmid

Výjdime Mu v ústrety

(Mt 25,1-13)

V dnešnom podobenstve o múdrych a nerozumných pannách nám Pán Ježiš odhaľuje ďalšiu zákonitosť duchovného života a Božieho kráľovstva. Ohlasovanie Božieho kráľovstva tvorí ústredný motív Ježišovho hlásania. Pán Ježiš veľmi často v podobenstvách používa tento termín. Niekedy sa za týmto slovíčkom skrýva Boh a jeho pôsobenie v duši človeka, ktorý sa mu odovzdal, poprípade jeho vzťah k človeku, inokedy sa za ním skrývajú rôzne duchovné zákonitosti. Dnešné podobenstvo hovorí o múdrom očakávaní. Svet pred Kristom žil v očakávaní mesiáša a svet po Kristovi znovu žije v očakávaní. Človek stále očakáva plnosť Spásy. Oni čakali na príchod Mesiáša a my znovu čakáme na druhý príchod Krista a dovŕšenie Kristových tajomstiev. Všetci kohosi alebo čosi očakávame, ale problém je v tom, čo očakávame a či očakávame rozumne alebo nerozumne.

Čakať na príchod niekoho sa dá rôznymi spôsobom. Niektorí očakávajú druhého s láskou, iní s hnevom. Niektorí čakajú a práve preto robí poriadok vo svojich veciach. Chce toho druhého prijať v útulnom prostredí. Niektorí čakajú a nudia sa. A iní čakajú a tešia sa stále viac. Vidíme, že už vzhľadom na naše pozemské skutočnosti existuje mnoho spôsobov očakávania. náš spôsob očakávania môže zasa spätne pôsobiť na očakávaného a buď v ňom vyvolá radosť alebo hnev a zlosť.

Pán Ježiš v dnešnom podobenstve používa obraz z ľudových svadobných zvykov, ktorý bol v jeho dobe a v jeho prostredí bežný. Na ženicha sa čakalo s horiacimi lampami. Horiaci oheň osvetľujúci noc predstavoval lásku, s ktorou na neho čakajú. Aj dnes sa v mnohých východných krajinách oheň, svetlo a láska v ľudových zvykoch spájajú. Keď si dobre všimneme hlavné postavy podobenstva, zistíme, že všetkých desať čakajúcich tvoria panny.

Panna je symbolom slobodného človeka a je najlepším vyjadrením „človeka očakávania“, akým každý kresťan má byť. Apoštol Pavol píše v Prvom liste Korint'anom: „Chcem, aby ste vy boli bez starostí. Kto je bez ženy, stará sa o Pánove veci, ako sa páčiť Pánovi. Ale ženatý sa stará o svetské veci, ako sa páčiť manželke a je rozdelený. Aj nevydatá žena a panna rozmýšľajú o Pánových veciach, aby boli sväté telom i duchom. Ale vydatá myslí na svetské veci, ako sa páčiť mužovi.“ Slobodný sa usiluje žiť výlučne pre Pána, lež žena vydatá sa snaží predovšetkým páčiť svojmu mužovi.“

Hneď na začiatku Pán Ježiš odhaľuje, že päť z nich bolo rozumných a päť nerozumných. Všetky si vzali so sebou lampy a všetky sa rozhodli čakať na ženicha a všetky podľahli ľudskej slabosti a zaspali. Do doby príchodu ženicha nebol vidieť žiaden rozdiel medzi nimi. Všetky boli panny a čakali na tom istom mieste na toho istého ženicha, aby ho privítali, až sa vráti zo svadby.

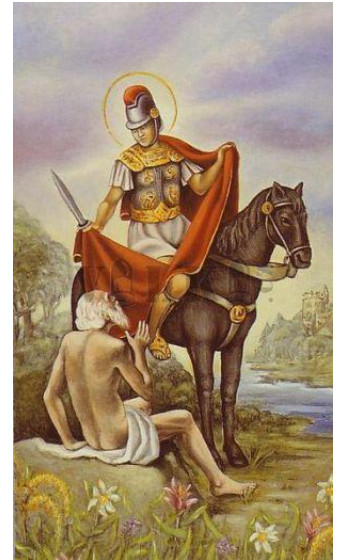
Rozumnosť rozumných sa prejavila až v tom momente, keď boli o polnoci náhlivo prebudené zo sna. Pretože si vzali so sebou olej do nádob, neupadli do zmätku a boli pripravené privítať okamžite ženicha. Ale hlúpe si so sebou olej nezobrali a lampy im začali hasnúť.

Olej v lampe nám znázorňuje najnútornejšiu podstatu kresťanstva, život v Duchu Svätom, život v milosti posväcujúcej, ktorá z nás robí Božích priateľov. Keď svätú Terezu z Lisieux jedna spolusestra poučovala slovami: „Tereška teraz prichádza smrť!“, ona odpovedala: „Pre mňa nejde smrť ale Pán Ježiš!“ Pán Ježiš prichádza a my podobne ako družičky z dnešného podobenstva, mu máme vyjsť v ústrety.

A tu sa už toto podobenstvo začína bolestne dotýkať aj situácie, ktorá je bežná v našich kostoloch hlavne pri nedeľných svätých omšiach. Mnohí bratia a sestry aj rok a niekedy aj viac žijú bez milosti posväcujúcej, bez Krista v srdci. Sami sa bránia tým, že chodia každú nedeľu do kostola, ale nie sú pripravení na prijatie Ježiša. Dalo by sa povedať, že svojou nedeľnou návštevou kostola mu dokonca akosi vychádzajú aj v ústrety ako tie družičky z dnešnom podobenstve, ale nemajú olej, nemajú palivo, nesvietia, nežijú v milosti posväcujúcej.

Jeden indický mních takto vyjadril pravdu o kresťanstve a o Európe. Rozprával o svojom zážitku: „Sedel som na brehu rieky a vytiahol som z nej kameň. Bol hladký, obrúsený množstvom vín. Keď som ho však rozlomil zvnútra bol suchý. Už toľký čas bol v rieke, no predsa ostal suchý a voda doň nepresiakla. Tak je to aj s Európou. Už 2000 rokov žije uprostred kresťanského sveta, no predsa do nej nenasiaklo kresťanstvo. Na zámku, ktorý patril talianskej šľachtickej rodine, žil záhradník, ktorý sa o všetko staral. Raz do toho zámku prišiel turista, ktorý veľmi obdivoval krásu a poriadok, ktorý tam vládol. Od záhradníka sa dozvedel, že sa o ten zámok stará sám už dvadsať štyri rokov. Turista sa ho spýtal: „Kedy tu bol váš pán naposledy?“ Záhradník mu odvetil: „Asi pred dvanástimi rokmi.“ Turista poznamenal: „Ale je tu taký poriadok a krásu, ako keby váš pán mal prísť už zajtra.“ „On môže prísť už dnes!“ - odpovedal záhradník.

V prvom čítaní sme počuli tieto slová o múdrosti: „Múdrost' žiari a nestráca na jase; ľahko ju zbadajú tí, čo ju milujú, nájdú ju tí, čo ju hľadajú. Vychádza v ústrety tým, čo po nej túžia, a dáva sa im hneď poznať. Kto ju hľadá včasráno, netreba sa mu ponáhľať, lebo ju nájde sedieť pri svojich dverách. Premýšľať o nej je vrchol rozumnosti; kto kvôli nej bdie, rýchlo nájde istotu.“ Hľadáme múdrost', žime rozumne, aby sme raz boli započítaní medzi tých, ktorí múdro očakávali svojho Pána. Amen!

*Tak urob s nimi ako s Midjánom
a s tými dvoma pri potoku Kišon,
so Síserom a Jábínom,
keď pri Endore
telá ich vojov pohnojili zem.
Urob ich kniežatám, čo urobil si
Orébovi a Zeébovi
a Zabachovi spolu s Calmunnom.*

*Všetkým ich kniežatám
to vykonaj,
urob to všetkým, ktorí hovorili:
zabermie pre nás božie príbytky!
Ako hrst' buriny vypeľ ich, Pane,
rozfúkni ako plevu vo vetre!
Tak ako oheň vypaľuje lesy
a plameň horu zožiha,
prenasleduj ich búrkou svojou,
predes ich svojou víchricou!*

*A potupou ich udri po tvári,
nech začnú hľadať
Tvoje meno, Pane!
Nech boja sa Ťa veky večíté,
nech hanbia sa a zahynú!
Nech spoznajú,
že Ty si Hospodin,
Ty jediný že vládneš nad zemou!*

*Áké sú milé Tvoje príbytky,
ó Pane, Bože zástupov!
Žiadostivý som, duša mi túži
po sieňach Hospodinových,
srdce i telo mi spieva
v ústrety Bohu živému.*

O rezerve

Profesor vysvetľoval študentom princíp kyvadla. V teoretickej časti hovoril, že visiaci predmet vychýlený z rovnovážnej polohy absolvuje trajektóriu na opačnú stranu stredovej osi svojho zavesenia a odtiaľ sa vráti k východiskovému bodu, nikdy ho však celkom nedosiahne. Výkyv závažia sa teda postupne znižuje, až kým sa nezastaví v najnižšej, rovnovážnej polohe. „Veď to je jasné aj malým deťom,“ ozval sa jeden zo študentov, keď profesor začal na tabuľu písať rovnice vysvetľujúce pohyb kyvadla. „Neviem, načo treba toľko zložitých slov a teoretizovania,“ zafrflal. „Vy teda princípu kyvadla rozumiete a veríte mu aj bez matematických dôkazov?“ spýtal sa starý pán. „Samozrejme,“ odvrkol mladík.

„Urobíme teda malý pokus,“ usmial sa vyučujúci. V zadnej časti fyzikálnej učebne viselo zo stropu ťažké kovové závažie. Profesor vyzval mladíka, aby sa postavil k bočnej stene a oprel sa chrbtom o múr. S námahou vychýlil závažie zo stredovej polohy a priblížil ho až na dotyk k študentovej brade. „Naozaj teda veríte princípu kyvadla?“ zopakoval otázku a pokojne hľadel študentovi do očí. „Áno,“ preglgol mladík. „Výborne,“ odpovedal profesor a pustil závažie. Päťdesiat kíľ železa zasvišťalo vzduchom a preletelo k opačnej stene miestnosti. Tam sa kyvadlo na krátku chvíľku zastavilo a potom sa vydalo späť k mladíkovej hlave. Chlapec vykričkol a dal sa na splašený útek. Celá trieda sa rozrehotala. Profesor s ľahkým úsmevom nadhodil: „Tak čo, verí princípu kyvadla?“ „Nieee!“ zvolali všetci jednohlasne.

Zrejme je, že keď ide o našu bezpečnosť, chceme mať aspoň trochu rezervu. Človek si rád ponechá pár centimetrov navyše. Robíme to v každodenných situáciách: na výškovej budove neradi ideme až k okraju strechy, s autom radšej spomalíme, keď treba vojsť do úzkeho priestoru, pri vešaní police na stenu zvolíme pevnejšie skrutky. Skúsenosť nás učí, že robiť veci príliš „na doraz“ niekedy nedopadá dobre. Komu došiel benzín v horách, komu sa minula baterka v telefóne, keď ju najviac potreboval, ten si to zapamätá a dá si pozor, aby mal druhý raz dostatočnú rezervu.

Túto vec zanedbali nerozumné panny v evanjeliu. Nevzali si olej do zásoby: vyrátali si ho „na doraz“, ale nepočítali s meškáním. Ich minimalizmus sa im nevyplatil. Pekné šaty a všetko ostatné bolo zrazu zbytočné, lebo na svadbu sa vôbec nedostali. Spýtajme sa, či nebývame podobne minimalistickí v našom vzťahu k Bohu. Nerobíme v poslednom čase len „to najnevyhnutnejšie“? Nezišla by sa nám tento týždeň svätá omša, adorácia či návšteva chorého navyše? Čo tak urobiť pre večnosť niečo „do zásoby“?

Martin Kramara

Dnešný program: Po sv. omši je svätomartinská dobročinná zbierka. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť!

Slávenie sv. omši: V pondelok nebudeme sláviť sv. omšu - vo Svätom Jure je kňazská rekolekcia.

Vo štvrtok 13.11. bude sv. omša ráno o 8:00 hod. V Trnave 13. novembra začína Trnavská novéna. Program je na výveske.

Týždeň Cirkvi pre mladých: V dňoch 17. - 23. novembra slávime Týždeň Cirkvi pre mladých.

Podujatia: Kríž svetových dní mládeže v Bratislave hudobné vystúpenie Godzone, podrobnejšie informácie sú na nástenke.

Podmieneny reflex

Boh mu dal meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: „Ježiš Kristus je Pán!“ na slávu Boha Otca (porov. Flp 2, 9-11).

Brat' Božie meno nadarmo nám rodičia netolerovali ani v čase, keď sme tomu ešte nemohli rozumieť. Keď nepomáhalo napomínanie, párkrát nás plesli po ústach a pomocou podmieneného reflexu nás od toho odnaučili raz a navždy. Neskôr som bola na tento hriech u druhých ľudí taká alergická, ako býva odnaučený fajčiar alergický na cigaretový dym. Spovedník mi poradil: „Len čo začuješ Ježiš, Mária, hneď to pohotovo zachyť, doplň a premeň na strelnú modlitbu - milujem vás, zachráňte duše !.“ A je z toho ďalší užitočný podmienený reflex.

Pane,

tvoje meno je nad každé iné meno. Neprišiel si k nemu lacno. Aj keď máš božskú prirodzenosť, vôbec si nelipol na tom, že si rovný Bohu, ponížil si sa a bol si poslušný až na smrť, a to až na smrť na kríži. Kvôli nám! Prosím, odpusť všetkým, ktorí tvoje meno nemajú v úcte. Väčšina z nich za to zrejme ani nemôže. Nikto ich to nenaučil. Nevedia, čo činia.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia - (A)

10.XI. pondelok

17:00 *Nebudeme sláviť sv. omšu*

11.XI. utorok

17:00 *Za ě Michala a Angelu Čajkovičových*

12.XI. streda

17:00 *Za ě Gustáva Štiavnického a rodičov*

13.XI. štvrtok

08:00 *Za ě Jozefa a Annu a za zosnulých v ich rodinách*

14.XI. piatok

17:00 *Za ě Štefana Plevčika a rodičov*

15.XI. sobota

08:00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

16.XI. 33. nedeľa v Cezročnom období - (A)

08:00 *Za + vojakov v I. a II. svetovej*

Lektori: Macáková E., Blahová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie,*

Liturgický kalendár

10.XI. pondelok

Sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi

11.XI. utorok

Sv. Martin z Tours, biskup

12.XI. streda

Sv. Jozafát, biskup a mučeník

13.XI. štvrtok

Sv. Stanislav Kostka

14.XI. piatok

Sv. Mikuláš Tavelič, kňaz a mučeník

15.XI. sobota

Sv. Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi

Zmeniť manžela, alebo ho milovať?

Môj manžel je človek, ktorý uznáva základné morálne princípy, povoláním psychológ, zmýšľaním skeptik (nie ateista). V odpovedi na moju kritiku týkajúcu sa jeho pýchy hovorí: „Keby som sa zbavil mojej pýchy, nezostalo by zo mňa nič.“ Ako mu môžem pomôcť? Mám mu prestať vytykať jeho pýchu, prestať poukazovať na príčinu zla v jeho živote? Alebo sa mám obmedziť na modlitbu a prejavovanie lásky?

Rozhodne by bolo treba prestať mu vytykať jeho pýchu a ukazovať na príčinu zla v jeho živote. Treba si položiť aj otázku: Viem okrem ostrej kritiky muža pozrieť kriticky aj sama na seba? Možno áno, ale v otázke žena píše len o svojom kritickom vzťahu voči mužovi.

Vyvstáva otázka: Doceňuje žena svojho muža? Keď opisuje negatívne vlastnosti jeho povahy, celkom nevedome poukazuje aj na jeho dobré vlastnosti. Muž sa zdá byť dosť kritický voči sebe. Má tiež pomerne veľký zmysel pre humor. Žena by ho chcela pravdepodobne príliš dirigovať, možno ním priam manipulovať. Preto sa aj bráni, a treba priznať, že to robí dosť šikovne - viac s humorom než s agresiou. Schopnosť pozeráť sa na seba s humorom je jedným z dôležitých znakov zrelej osobnosti.

Žena by mala doceniť skutočnosť, že muž nereaguje hnevom, zlosťou a neodpláca jej „zlým za zlé“. Pravdepodobne - ako psychológ - už vnútorne spracoval svoj hnev. Takže muž možno ani nie je až taký zlý, ako ho žena predstavuje. Keď mu žena vytyka jeho pýchu, mohol by predsa odpovedať trochu agresívnejšie: „Aj ty si pyšná“, čo by nakoniec nebolo ďaleko od pravdy. Všetci sme totiž trochu pyšní. O našej pýche svedčí najmä nerozmyslené napominanie druhých.

„Človek, ktorý uznáva základné morálne princípy, skeptik (nie ateista)...“ - takže má svoje morálne zásady. Neizoluje sa od náboženstva navždy. Možno hľadá, vnútorne bojuje, a možno ešte nenadišiel jeho čas. Ak sa človek aspoň minimálne otvára voči Bohu, Boh ho nájde, keď príde vhodná chvíľa. Žena by tiež nemala zabúdať, že zbožnosť mužov je obvyčajne skrytejšia, diskretniejšia, menej spontánna. Muži sa častejšie ako ženy hanbia za svoju zbožnosť. Zdá sa, že mužovi treba poskytnúť viac slobodného priestoru, možnosti hľadať. Žena nemusí zo seba robiť „spovedníka“, duchovného vodcu, guru, terapeutku ku svojho muža. Musí však dávať pozor, aby si nemýlila pýchu so zdravou mužskou ambíciou, ktorá chce robiť všetko solídne a zanechať niečo po sebe. Pravdaže, mužská ambícia býva poznačená pýchou, ale treba dávať pozor, aby sme „s vodou nevyliali z vaničky aj dieťa“.

Samozrejme, nechcem tu presviedčať, že muž je ideálny a všetkému je na vine žena. Ale keď v otázke žena predstavuje seba ako tú „lepšiu“ časť manželov, ktorá chce vždy dobre, muž je zase „tým horším“, pretože je principiálny, pyšný a nechce sa obrátiť, tak v odpovedi sa snažíme ukázať, že na túto situáciu sa dá a treba pozrieť aj z druhej strany: zo strany muža. Bolo by dobre, keby žena povzbudila muža, aby sformuloval podobnú otázku. Každá zo strán má totiž svoje prednosti a každá má svoje chyby. Nakoniec - ako vidieť -, muž sa nesnaží svoje chyby ani trochu ukrývať.

„Mám mu prestať vytykať jeho pýchu, prestať poukazovať na príčinu zla v jeho živote? Alebo sa mám

obmedziť na modlitbu a prejavovanie lásky?“ Ako z toho vyplýva, žena sama dobre cíti, čo v tejto situácii má robiť. Modlitba a prejavovanie lásky však nie je všetko. Najmenej správne by bolo zaujať ohľaduplný postoj z obavy, aby sa nedotkla muža. Pri takomto správaní sa svojej ženy by sa muž mohol cítiť nesvoj. Okrem modlitby a prejavovania lásky sa žena musí kritickejšie a s väčším zmyslom pre humor (ktorému by sa mohla učiť práve od svojho muža) pozrieť na seba. Dôležité je, aby muža nielen napomínala, ale ho aj povzbudzovala a nabádala svojim postojom počúvania a trpezlivosti, aby verbalizoval svoje city voči nej. Musí tiež dávať veľký pozor, aby nerobila zo seba „tú svätejšiu“, ktorá sa modlí a miluje svojho muža, ale zároveň ho robí „obetným baránkom“, prenáša na neho zodpovednosť za vzniknuté problémy.

Veľa by v tomto manželstve mohol vyjasniť vzájomný partnerský dialóg, v ktorom by každá zo strán mala príležitosť všetko vypovedať, ale zároveň by chcela všetko aj vypočuť. Manželia namiesto toho, aby si robili výčitky, ideologicky a nábožensky sa obviňovali, majú sa najskôr navzájom počúvať a chápať. Môžu tiež viesť vážne diskusie o náboženských a duchovných témach, ale bez vzájomného obracania sa nasilu. Úcta k náboženskej slobode zaväzuje aj v manželstve. Ak žena prestane obracať muža a pokúsi sa ho prijať s jeho skepticizmom, pýchou, egoizmom, poskytne mu najplnšie svedectvo viery.

Józef Augustín, SJ „O láske . manželstve a rodine“

Oblasť tvojej svätosti

- 398 Neústupnosť nie je iba obyčajná neústupnosť: je to „svätá neústupnosť“. Nezabúdajme, že existuje aj „svätá naliehavosť“.
- 399 Keď na záchranu pozemského života, len aby sme niekomu zabránili spáchať samovraždu, použijeme žit rovnaké násilie - sväté naliehanie - aby sme zachránili Život (s veľkým Ž) mnohých tých, čo sa tak hlúpo snažia zavraždiť svoju dušu?
- 400 Koľko zločinov sa pácha v mene spravodlivosti! -Keby si bol puškárom a niekto by chcel od teba kúpiť zbraň, aby ňou zabil tvoju matku, predal by si mu ju? Ved' ti za ňu ponúkal spravodlivú cenu!
Univerzitný profesor, novinár, politik, diplomat: považujte o tom.
- 401 Boh a odvaha! - Odvaha nie je neopatrnosť. - Odvaha nie je nerozvážnosť.
- 402 Nepros Ježiša o odpustenie len svojich hriechov; nemiluj ho len svojim vlastným srdcom.
Ponúkni mu zadosťučinenie za všetky urážky, ktoré sa mu dostali, dostávajú a ešte dostanú. Miluj ho celou láskou všetkých srdc, tých srdc, ktoré ho najviac milovali.
Buď odvážny a povedz mu, že si doňho zbláznenejší viac ako Mária Magdaléna, viac ako Terézia a Terezka... a že za ním šalieš viac ako Augustín, Dominik a František, viac ako Ignác a František Xaverský.
- 403 Buď ešte odvážnejší a keď niečo potrebuješ, majúc vždy na pamäti „Fiat“, nepros, ale povedz: „Ježišu, chcem to a to“, lebo tak prosia deti.

Josemaría Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

MUŽ, KTORÝ HĽADAL ŠŤASTIE

Giovambattista Torri myslel len na jedno - chcel nájsť šťastie. Od malička mu záležalo iba na tom. Keď sa ho opýtali: „Čím chceš byť, keď budeš veľký?“, vravieval, že futbalistom, spevákom alebo hercom. Myslel si, že to sú povolania, ktoré ho naplnia šťastím. Vari sa herci a speváci neusmieňujú od ucha k uchu? Pochybuje niekto o tom, že sú šťastní?

Keď Giovambattista vyrástol, pochopil, že na to, aby bol šťastný, potrebuje peniaze. Vstúpil do sveta biznisu, drel dňom i nocou ako blázon a podarilo sa mu zbohatnúť.

Všetci ho volali „šéf“ a vážili si ho. On sa však šťastný necítil. Žil v obave, že niekto šikovnejší ho pripraví o jeho peniaze alebo že sa mu prestane dariť v podnikaní.

Vtedy dostal nápad: „Šťastie spočíva v cestovaní. Každý, kto cestuje, je šťastný.“

Tak aj urobil. Vzal všetky svoje peniaze a vydal sa cestovať po celom svete. Prešiel ho tridsaťšesťkrát. Nakoniec bol na smrť unavený, ale šťastie nenašiel.

Povedal si: „Stať sa úspešným spisovateľom - to je šťastie!“ A začal písať mnohostranové romány a eseje. O niekoľko rokov sa jeho knihy predávali po celom svete a on sa stal slávnym.

Jeho fotografia sa objavila na titulnej strane významného denníka. On sa však cítil vyčerpaný, sklamaný, nespokojný a veľmi nešťastný. Ľudia čítali jeho knihy, ale nikomu naozaj nezáležalo na Giovambattistovi Torri.

„Život nemá žiaden zmysel. Šťastie nejestvuje!“ mrmlal si a utápal sa v čoraz temnejších myšlienkach. Nakoniec sa odhodlal na zúfálny čin. Hodí sa pod vlak. Rozhodol sa, že zahodí ten život, ktorý mu neprináša šťastie. Pobral sa na stanicu, aby tam našiel vlak, ktorý mu pomôže uskutočniť jeho zámer.

Stál tam niekoľko minút, keď dorazil dlhý vlak plný robotníkov. Na peróne zastala veľmi pôvabná mladá žena s veselým dieťaťom v náručí.

Z vlaku vystúpil mladý robotník s umazanou taškou. Len čo zbadal ženu s dieťaťom, celý sa rozžiaril a ponáhal sa k nim. Dieťa sa mu vrhlo okolo krku a všetci traja sa objali s takou radosťou, že časť z nej zaplavila dokonca aj pána Giovambattistu Torriho.

Rodinka potom nasadla do miniatúrneho autíčka, ktoré sa hrkotajúc stratilo vo večernej premávke.

Tak Giovambattista Torri objavil, že šťastie jestvuje. Problém bol v tom, že on ho vždy hľadal na nesprávnom mieste.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Vzkriesenie kedysi

Evanjelium len stručne naznačuje, čo všetko sa hovorilo v Jeruzaleme o Ježišom vzkriesení. Túto atmosféru nám oživuje básnik v knihe Miku Waltariho „Jeho kráľovstvo“. Hovorí, že Ježiš znova žije a že ho videli mnohí ľudia. Vzdelaný Riman Marcus zastáva názor, že sa treba vážne zamyslieť nad svedectvom konkrétnych ľudí. Tým skôr, že hrob je prázdny a vojaci nevedia, čo majú hovoriť. Pilát na to povie: „Nezosmiešňuj sa, Marcus! Pamätaj, že si rímsky občan!“ Potom sa obráti na veliteľa: „A ty, Adenader, ktorú verziu prijímaš?“ Veliteľ odpovedá: „Pane, nemám na túto

vec vlastný názor.“ Riman Marcus mu však hovorí: „Podľa rímskeho vojnového zákona má byť stráž, ktorá zaspala, zbíčovaná a popravená mečom! Aké reči sa to šíria mestom? Nijaký legionár nezaspí, keď stráži pečať vlastnej légie!“ Niektorým ľuďom v Jeruzaleme bolo Ježišovo vzkriesenie nepríjemné. Až veľmi nepríjemné. Boli by naň radi zabudli a prešli k všednému životu. Pilát ďalej hovorí: „Myslím, že by bolo najlepšie na to všetko zabudnúť. Aj sa zabudne! V týchto dňoch hovorí ešte celý Jeruzalem len o ňom. Ale ani netušíš, aká krátka je pamäť ľudu. Jeho učenci sa rozpíchnu a vrátia sa do svojich domovov. Ver mi, o dva roky si na neho nik ani nespomenie.“

Pilát sa tu javí ako slabý prorok. Nič z jeho predpovede sa nesplnilo. Po jednom sa vynárali ďalší slabí proroci. Koľkokrát v dejinách sa podobali Pilátovi praktici, ktorí predpovedali zánik kresťanstva! Falošní a slabí proroci jestvovali vždy. A jestvujú aj dnes.

No nejde len o Piláta a Rimanov. Nejde len o Židov a falošných prorokov súčasnosti. Ide aj o nás. Proti pravde sa možno stavať verejne i v srdci.

Prijímam celým srdcom, že Ježiš žije? Prijímam celým životom túto pravdu? Žijem podľa nej? Veď je to závažná pravda, od ktorej závisí všetko!

Vzkriesenie dnes

Správy evanjelií o Ježišom vzkriesení nie sú úplné, iba rámcové. Nepodávajú podrobný a odborný historický sled a výklad udalostí. Z toho možno usúdiť, že každý evanjelista si vybral iba niektoré z nich. Kritici sa nad tým pozastavovali. Jedni sa usilovali pochopiť zámer evanjelistov a spôsob ich podania. Iní ich začali podozrievať a hovorili o rozporoch. Začali vyslovovať pochybnosti o samotnom vzkriesení. Možno však na základe rozdielnych správ o vzkriesení usudzovať, že vzkriesenie nie je historická udalosť? Majú pravdu tí, ktorým evanjelium nestačí a ktorí poukazujú na určitú nejednotnosť v evanjeliových správach? Iste, u Matúša sa hovorí o vzkriesení ináč než u Marka, Lukáša a Jána. Ale všetci hovoria o vzkriesení ako o skutočnosti. Pre odborníkov exegézy je to problém, ktorí sa usilujú svedomito riešiť. No pri základnej otázke správ o vzkriesení si treba uvedomiť, že závisí od človeka, akým spôsobom zaznamenáva správy, a to aj o udalostiach, ktoré sám prežil.

Francúzsky autor P. Bruckberger v knihe L'histoire de Jésus Christ píše: „Prežil som oslobodenie Paríža v samom meste. Bolo to pred dvadsiatimi rokmi. Ťažko by som dnes opísal presne chronologicky priebeh udalostí so všetkými ich detailmi. Bolo to príliš zložité a prevratné. Sotva by to dnes štyria ľudia opísali celkom rovnakým spôsobom.“ Mohli by sme na základe týchto slov povedať, že Paríž nebol oslobodený a generál Leclerc alebo de Gaulle sú mýty?

Zhodenie bomby na Hirošimu sa priamo týkalo uzavretého množstva ľudí. Jeho význam a dosah bol však univerzálny. Od tej chvíle si ľudstvo s plnou závažnosťou uvedomilo, že koniec sveta a ľudstva je možný - že človek si môže vyhodíť zemeguľu spod nôh do vzduchu a zničiť na nej všetko živé. Pred udalosťou v Hirošime srne si to tak konkrétne neuvedomovali. Odtiaľ žije ľudstvo i jednotlivec pod hrozbou možného zániku všetkého.

Niečo podobné, no v pozitívnom a pre človeka podstatne závažnejšom zmysle, možno povedať o Ježišom vzkriesení. Vzkriesenie je historická skutočnosť, ktorá sa stala na istom mieste a v istom čase. Jeho význam je však univerzálny. Od tejto chvíle človek vie, že vzkriesenie mŕtvych je možné, že človek má cez osláveného Pána prístup do večnosti s dušou i telom. Každý človek odtiaľ môže žiť v tejto nádeji.

Čím je pre mňa nádej vzkriesenia?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku